

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noul Zeelande
Parohia Ortodoxă "Sfânta MARIA"
511 Adelaide Road, Berhampore, 6023,
Wellington, Noua Zeelandă
Telefon: 0064 4 389 1630
e-mail: preotnicolae.wellington@yahoo.com
website: www.orthodoxrowellington.org.nz

CUVÂNTUL ROMÂNESC DE WELLINGTON

Revistă Parohială, Anul II, nr.19, Luna IANUARIE 2015

Programul liturgic pe Luna Ianuarie 2015

Din cuprins:

- ❖ Anul omagial 2015;
 - ❖ Sfinți în Ianuarie;
 - ❖ Evenimente Parohiale;
 - ❖ Învățăture duhovnicești;
 - ❖ Jurnal de gospodină;
 - ❖ Povestea vorbeii;
 - ❖ Să cunoaștem România;
 - ❖ Colțul copilăriei;
 - ❖ Sfatul medicului;
 - ❖ Meditații.
- ❖ **1 Ianuarie 2015, Joi:** Tăierea împrejur cea după Trup a Domnului; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
 - ❖ **4 Ianuarie 2015:** Duminica dinaintea Botezului Domnului; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
 - ❖ **6 Ianuarie 2015, Marți:** Botezul Domnului; ora 9:15 Utrenia; ora 10:15 Sfânta Liturghie; ora 11:45 Aghiasma Mare;
 - ❖ **7 Ianuarie 2015, Miercuri:** Soborul Sfântului Proroc Ioan Botezătorul; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
 - ❖ **11 Ianuarie 2015:** Duminica după Botezul Domnului, (Începutul propovăduirii Domnului); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
 - ❖ **18 Ianuarie 2015:** Duminica a 29 – a după Rusalii, (a celor 10 leproși); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
 - ❖ **25 Ianuarie 2015:** Duminica a 32 – a după Rusalii, (a lui Zaheu); ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie;
 - ❖ **30 Ianuarie 2015, Vineri:** Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigore Teologul și Ioan Gură de Aur; ora 09:30 Utrenia; ora 10:30 Sfânta Liturghie.

„Înfricoșător lucru este să cădem în mâinile Dumnezeului celui viu.” (Evrei 10. 31)

Deși aceste cuvinte adresate de Sfântul Apostol Pavel Evreilor, dar nu numai lor, ci și nouă creștinilor în general, sunt foarte clare și răspicate, totuși noi nu le luăm în seamă. Sau dacă ne gândim la ele, nu le dăm importanța cuvenită. Dar ce înseamnă să cădem în mâinile Dumnezeului celui viu?

Înainte de a da un răspuns acestei întrebări, să vedem ce înseamnă ca noi să primim binecuvântarea lui Dumnezeu. După ce Mântuitorul a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustia Carantaniei, la sfârșit a fost ispitit de diavol ca să poruncească pietrelor să se facă pâine, dacă este Fiul lui Dumnezeu. Dar răspunsul a fost atât de puternic, încât ne uimește și pe noi cei de azi: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot cuvântul care iese de la Dumnezeu!” Deci cuvântul – binecuvântarea – lui Dumnezeu, ar

fi mai mult decât suficient pentru a trăi! Nu am avea nevoie nici de mâncare și nici de băutură, dacă ne-am hrăni și ne-am adăpa în fiecare zi cu câte puțin din cuvântul lui Dumnezeu!

Citim în Viețile Sfinților și în Sinaxare despre Sfinți (apostoli, prooroci, mărturisitori, ierarhi, mucenici, cuvioși, pustnici etc.) – oameni ce au căutat desăvârșirea și singurul lor scop era să ajungă la asemănarea cu Dumnezeu. Astfel de oameni se retrăgeau din lume pentru rugăciune cu lacrimi și post, iar singura lor hrană trupească, la unele intervale de timp, era Sfânta Împărtășanie. Și pentru noi, oamenii din lume, acest lucru este posibil și vedem că putem posti, sau chiar ajuna, fără să simțim foame și sete, dacă ne punem voința la lucru și dacă înmulțim rugăciunea. Binecuvântarea lui Dumnezeu o vedem în fiecare zi în viața noastră: tot ce avem, este de la Dumnezeu! De la Dumnezeu avem un loc unde să ne plecăm capul, avem cele de trebuință vieții zilnice, avem familii și avem chiar și sănătate, ca să ne putem bucura pe deplin de toate! Cum lumea s-a făcut numai prin cuvântul lui Dumnezeu: „Să fie!”, tot așa și cele pe care credem că le stăpânim, le-am primit prin acel „Să fie!” al lui Dumnezeu!

Ca o încununare a tot ce credem că avem, Dumnezeu ne dă și libertate! Numai fiind ființe libere, putem să ne bucurăm, chiar și cu puținul (puțin – în ochii noștri) pe care îl avem.

Dar dacă nu ne mai vine binecuvântare de la Dumnezeu? Atunci începe să ne slăbească sănătatea și tot ce avem nu ne mai aduce nici o bucurie. Trupul nostru începe să slăbească din cauză că noi ne-am îmbolnăvit sufletul cu bună știință, prin săvârșirea de bună voie a păcatului. Încet-încet, simțim că nu mai putem alerga încotro voim, nu mai putem face tot ce eram obișnuiți să facem. Deși nu ne-a legat nimeni de mâini și de picioare, din cauza neputinței, parcă ne-ar ține cineva legați.

Să revenim la întrebarea: Ce înseamnă să cădem în mâinile lui Dumnezeu? Toți știm că noblețea obligă. Iar atunci când noi facem un dar cuiva, așteptăm recunoștință și răsplată. Dacă dăm cuiva bani cu împrumut, așteptăm și ceva dobândă, în afara banilor noștri. Dar dacă cei cărora le-am făcut vreun dar sau vreo favoare, nu ne împlinesc așteptările, atunci suntem gata să-i tratăm ca pe niște profitori și vrăjmași și oameni vrednici de dispreț. Și abia așteptăm să ne cadă în mână! Atunci, cu atât mai mare și mai cruntă va fi răzbunarea... Dar vai de noi!!! Dacă lucrurile acestea ni se par normale și naturale, cu cât mai natural și normal va fi dreptul lui Dumnezeu asupra noastră, de a ne cere să-I înmulțim darurile și să-I fim mulțumitori! Iar dacă noi ne facem nerecunoscători și vrăjmași Lui, ce va fi cu noi dacă vom cădea în mâinile lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu va intra în judecată cu noi? Tot ce ni se părea că aveam, va dispărea ca un fum și noi ne vom arăta așa cum suntem de fapt: oameni săraci, slabi și neputincioși.

Ne aprindem de mânie și căutăm răzbunare atunci când fratele nostru ne greșește. Ne facem idol din pântece și din bani, după care alergăm în fiecare zi neobosiți, vrând să adunăm din ce în ce mai mulți. Când cineva nu ne cântă în strună și ne aduce aminte că suntem doar niște oameni, în numele nostru (pentru că noi suntem dumnezei pentru noi înșine) facem dreptate și ne răzbunăm și chiar călcăm peste cadavre. Sub pretextul luptei pentru credința pe care pretindem că o avem și pentru dumnezeul din pântecele nostru, luăm în răs pe toată lumea și, mai grav, batjocorim cuvântul lui Dumnezeu prin răutatea noastră. Dar dacă altul mai puternic ar face cu noi, așa cum facem noi cu alții?

Este Un Singur Dumnezeu pentru toți, dar o Judecată pentru fiecare! Și fiecare va fi judecat cu dreptate după faptele și credința sa. Și știind că nu ne putem ascunde cu nimic de Dumnezeu și că vom ajunge la Judecată în fața Sa când ne va veni vremea, de ce căutăm slava noastră? De ce schimbăm cinstea Lui cu slujirea față de nimicnicia noastră? Vrem să avem parte de Judecător? Atunci să judecăm pe ceilalți cu nedreptate. Vrem să avem parte de Tată Iubitor? Atunci să iubim pe ceilalți ca pe noi înșine și să ne împlinim cu sânguință datoria de slugi ale Lui, pentru a păstra pe toată viața binecuvântarea cuvântului Său și pentru a primi din mâinile Sale, Harul mântuirii și desăvârșirii noastre!

Preot Nicolae Floroiu

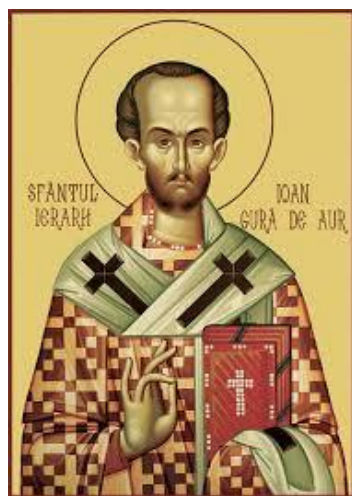
2015 – ANUL OMAGIAL AL MISIUNII PAROHIEI ȘI MĂNĂSTIRII AZI ȘI
ANUL COMEMORATIV AL SFÂNTULUI IOAN GURĂ DE AUR ȘI
AL MARILOR PĂSTORI DE SUFLETE DIN EPARHII

În anul 2015 în Biserica Ortodoxă Română se aniversează o serie de evenimente importante din istoria ei, precum: 130 de ani de la recunoașterea autocefaliei (aprilie 1885), 90 de ani de la ridicarea Bisericii Ortodoxe Române la rangul de Patriarhie (februarie 1925), precum și aniversarea canonizării de sfinți români (ierarhi, călugări) mari păstori de suflete din provinciile românești. De asemenea, în calendar sunt amintiți numeroși alți sfinți români, ce s-au remarcat printr-o bogată activitate pastorală. De-a lungul timpului în eparhiile Patriarhiei Române au slujit mari păstori de suflete din rândul ierarhilor, preoților și călugărilor, a căror viață este un exemplu pentru credincioșii de astăzi. Printre marii păstori de suflete, de o cinste aparte se bucură Sfântul Ioan Gură de Aur, un mare apărător al dreptei credințe, un învățător al pocăinței, un luminător al familiei creștine și al vieții monahale și un promotor al filantropiei creștine.

De aceea, pe parcursul acestui an, vom încerca să cuprindem pe cât posibil în Revista noastră Parohială, viața și activitatea Sfântului Ioan Gură de Aur, completată de Învățătura de Credință Creștină Ortodoxă privitoare la explicarea Sfintei Liturghii, centrul de greutate al întregului cult creștin ortodox, precum și prezentarea misiunii parohiei, cu incursiuni în Istoria Bisericii, de la întemeiere și până astăzi, cu date istorice și prevederi canonice legate de extinderea, organizarea și funcționarea activității Bisericii Ortodoxe Române pe teritoriul României și nu numai.

Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți și să ne dea spor duhovnicesc în tot ce facem și să ne întărească în credință pentru a aduce rod însoțit din învățăturile primite!

VIATA ȘI ACTIVITATEA SFÂNTULUI IOAN GURĂ DE AUR (1)

Sfântul Ioan Hrisostom sau Gură de Aur, (344/354 - 407), patriarh al Constantinopolului, este unul din cei patru mari Părinți ai Bisericii Ortodoxe și singurul care aparține Școlii din Antiohia. El s-a născut la Antiohia, anul nașterii sale nefiind cunoscut cu certitudine, fiind plasat între 344 și 354. Tatăl său, Secundus, care a deținut o funcție militară deosebită (magister militum Orientis), a decedat la scurtă vreme de la nașterea copilului și de aceea, sarcina creșterii și a educației acestuia i-a revenit mamei sale, Antusa, ramașă văduvă la vârsta de 20 de ani.

De la mama sa a primit Ioan primele elemente de învățătură creștină și, fără îndoială, dragostea față de Biserică. Studiază apoi filosofia, sub îndrumarea lui Andragatiu, iar retorica cu Libaniu, vestit sofist.

La vârsta de 18 ani, Meletie Mărturisitorul, conducatorul Bisericii din Antiohia, atras de calitățile intelectuale și spirituale deosebite ale tânărului Ioan, îl ia în anturajul său. Se pare că Meletie a fost cel care l-a botezat; în acest răstimp, el studiază teologia sub îndrumarea lui Diodor din Tars. Simțind o atracție deosebită față de viața ascetică, Ioan încearca, am putea spune experimental, să ducă o astfel de viață în sânul familiei, însă, în cele din urmă, simte nevoia de a se retrage în munții din vecinătate, unde trăiește timp de doi ani în post și rugăciune; întrucât se îmbolnăvește, este silit să revină acasă, spre marea bucurie a mamei sale.

Meletie folosește această ocazie și îl hirotonește diacon, în 381. Este preocupat cu precădere de problema vieții monahale, a fecioriei, cărora le dedică o serie de tratate scurte. Tot acum, elaborează tratatul său „Despre preoție”. După cinci ani primește taina preoției din mâinile Episcopului Flavian, în 386, care îl numește predicator al Bisericii mari, zidite de împăratul Constantin. Își îndeplinește cu deosebit zel și conștiinciozitate îndatoririle de predicator. De altfel, perioada aceasta, 386-397, a fost deosebit de fructuoasă pentru el, întrucât cele mai vestite omilii ale sale aparțin acestei etape din activitatea sa.

Dupa moartea patriarhului Nectarie al Constantinopolului (+397), împotriva voinței sale, Ioan este ales urmașul acestuia. Este adus în capitală din porunca împăratului Arcadie, iar Teofil al Antiohiei a fost obligat să-l hirotonească episcop, la 26 februarie 398. Ioan purcede de îndată să reformeze atât cetatea, cât și preoția, care se aflau într-o mare stare de decădere și corupție. Astfel, el suprimă luxul reședinței episcopale, introducând traiul modest și auster monahal, iar bogățiile aflate aici le folosește spre a-i ajuta pe cei săraci și nevoiași și pentru spitale. Interzice preoților să folosească darurile pentru cei săraci în propriul lor interes, iar calugăriilor și diaconeselor să locuiască la clerici. Văduvelor le cere purtare ireproșabilă.

Criticile sale îndreptate împotriva corupției și a depravării i-au adus mulți dușmani; în plus, nu au rămas fără ecou nici la curtea împărătească, unde lucrurile nu erau prea bune. De aceea, planul său de a reforma viața din capitală și a clericilor, a făcut ca toate forțele care îi erau ostile să se unească împotriva lui.

Paralel cu aceste activități, el continua să predice, să scrie comentarii biblice și să organizeze misiuni, trimițând misionari la goții de la Marea Neagră și Dunăre. Totodată, încearca să rezolve tensiunile prezente în diverse diocese, ca cele din Tracia și Asia Mică, dar care nu erau sub jurisdicția sa, și convoacă un sinod la Efes în 401, pentru a clarifica neregulile de aici.

EXPLICAREA SFINTEI LITURGHII (1)

Începând cu acest număr al Revistei noastre Parohiale, vom prezenta pe parcursul întregului an, Învățătura de Credință Creștină Ortodoxă, privitoare la explicarea Sfintei Liturghii.

Care este fapta și dovada cea mai înaltă prin care omul cinstește și preamărește pe Dumnezeu?

Dintre toate actele noastre de cult prin care cinstim și preamărim pe Dumnezeu cel mai desăvârșit este sacrificiul sau jertfa.

Ce este jertfa? Jertfa este dăruirea plină de iubire și evlavie a unui obiect în cinstea lui Dumnezeu. Prin aceasta voim să arătăm că El, ca Ziditor a toate, este Stăpânul tuturor lucrurilor și că noi, ca făpturi ale Lui, atârnăm întru totul de El. Astfel Îi recunoaștem stăpânirea și puterea și mărturisim datoria noastră de recunoștință și de iubire față de El, pentru toate câte ne-a dat.

Este veche jertfă? Este tot atât de veche și răspândită ca religia însăși. Încălinația de a cinsti pe Dumnezeu prin jertfă este sădită chiar în firea omului; de aceea găsim jertfa în toate religiile, la toate popoarele și în toate vremurile. Aducerea de jertfă începe chiar cu primii oameni, și anume cu jertfa lui Cain și Abel, despre care ne mărturisește prima carte a Sfintei Scripturi: „Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului. Și a adus și Abel din cele întâi născute ale oilor sale și din grăsimea lor” (Facere 4. 3 – 4).

Îndeosebi la evrei, jertfele au fost orânduie de Dumnezeu Însuși, prin Moise, care a întocmit cu de-amănuntul atât felul sau materia jertfelor, cât și timpul și rânduiala sau chipul în care trebuiau aduse.

Acestea le găsim descrise mai ales în cartea a treia a Sfintei Scripturi, numită Levitic, sau Cartea Preoților, scrisă de Moise.

Noi, creștinii, aducem jertfă lui Dumnezeu? Da.

Care este această jertfă? Sfânta Euharistie, adică Însuși Sfântul Trup și Sânge al Domnului.

Cum se numește slujba în timpul căreia se pregătește și se aduce jertfa Sfintei Euharistii? Sfânta Liturghie.

Cine a întemeiat Sfânta Liturghie? Sau cine ne-a învățat și ne-a poruncit s-o săvârșim? Mântuitorul Însuși.

Când și cum? În ajunul morții Sale pe cruce, adică Joi seara, la Cina cea de Taină. Serbând atunci Paștele, împreună cu ucenicii Săi, „Iisus, luând pâine și binecuvântând, a frânt și a dat ucenicilor Săi, zicând: „Luați, mâncați acesta este Trupul Meu”. Luând apoi paharul și mulțumind, le-a dat lor zicând: „Beți dintru acesta toți: acesta este Sângele Meu al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor” (Matei 26. 26 – 28; Marcu 14. 22 – 24; Luca 22. 19 – 20; 1 Corinteni 11. 23 – 25). În locul jertfelor Legii Vechi, pecetluite cu sânge de țapi și de viței (conf. Ieșire 24. 18), Mântuitorul întemeiază o Lege nouă, sau un legământ nou între Dumnezeu și oameni, pecetluindu-l cu Însuși Trupul și Sângele Său pe Golgota. Mântuitorul le dădea Sfinților Săi Apostoli, la Cină, sub forma nesângeroasă a pâinii și vinului, această jertfă pe care trebuiau să o aducă de atunci înainte Ucenicii Săi, după porunca Sa: „Aceasta să faceți întru pomenirea Mea!” (Luca 22. 19 și 1 Corinteni 11. 24 – 25). Prin aceste cuvinte El rânduiește pe Apostolii Săi drept arhierei sau preoți slujitori ai jertfei celei noi, întemeiată atunci de El. Urmând porunca Domnului și Învățătorului lor iubit, Sfinții Apostoli și mai apoi ucenicii lor săvârșeau zilnic Jertfa Mântuitorului spre neîntrerupta aducere aminte de El. Ei făceau întocmai ca Domnul, Care, la Cină, înainte de a frânge și a împărți pâinea, a binecuvântat, iar când le-a întins paharul, a mulțumit (lui Dumnezeu-Tatăl) (Matei 26. 27; Marcu 14. 22 – 23; Luca 22. 17 – 18 și 1 Corinteni 11. 23 ș.u.). Adunându-se deci pentru rugăciune, Sfinții Apostoli și ucenicii lor mulțumeau și se rugau îndelung ca Domnul să prefacă pâinea și vinul de pe masa lor în Însuși Sfântul Său Trup și Sfântul Său Sânge, cu care apoi se împărtășeau. Același lucru au făcut mai târziu și urmașii sfințiți și legiuți ai Sfinților Apostoli, adică arhieriei și preoții, căror ei le-au împărășit harul dumnezeiesc de a săvârși această Sfântă Taină. Astfel a luat naștere o rânduială de slujbă sfântă, cunoscută la început sub diferite numiri, ca: frângerea pâinii (Fapte 2. 42), Masa sau Cina Domnului (1 Corinteni 10. 16), Euharistie (mulțumire). Mai pe urmă, această sfântă slujbă a primit numele de Liturghie, sub care o cunoaștem azi și care înseamnă: lucrare sau slujbă publică, obștească, rânduială săvârșită spre folosul tuturor.

Ce este, prin urmare, Sfânta Liturghie? Este o Rânduială de sfinte rugăciuni, în timpul căreia se săvârșește și se aduce jertfa fără de sânge a Legii celei Noi, întemeiată de Mântuitorul la Cina cea de Taină și încredințată de El Sfinților Săi Apostoli, iar de aceștia, urmașilor lor sfințiți (arhierei și preoți), pentru a fi săvârșită de-a pururea în Biserica creștină, spre pomenirea Lui și spre iertarea păcatelor membrilor Bisericii Lui.

DESPRE MISIUNEA PAROHIEI (1)

Organizarea Bisericii Primare

Comunitatea creștină înființată de către Sfinții Apostoli se numește încă de la început Biserică-Ekklesia, Biserica lui Dumnezeu, Biserica lui Hristos (Fapte 2. 47; 5. 11; 8. 3). Ecclesia a rămas de atunci numele Bisericii, cu dublul sens de adunare locală și de comunitate creștină. Sfântul Ignatie al Antiohiei (+107) întrebuințează pentru prima dată în istoria creștinismului expresia de Biserică Universală - katoliki

Ekklesia, despre care spune că se află acolo unde este Hristos (Epistola către Smirneni, VIII), expresie care se găsește și în Martiriul Sfântului Policarp (+155), unde este numit Episcopul Bisericii Universale din Smirna. Biserica a primit dintru început, de la Sfinții Apostoli, o anumită organizare, potrivită cu natura, caracterul și scopul ei.

Organizarea Bisericii. Comunitatea din Ierusalim era grupată în jurul Apostolilor și condusă de ei, trăind în învățătura Apostolilor, în comuniune și în frângerea pâinii și în rugăciuni (Fapte 2. 42). Iacob, fratele (ruda) Domnului, se bucura de mare autoritate în Comunitate și printre Apostoli. Și celelalte rude ale Mântuitorului erau respectate de creștini. Faptele Apostolilor amintesc alături de Apostoli, și pe presbiteri, ca având un rol deosebit în viața comunităților. În mediul iudaic, acești presbiteri, formau, prin analogie cu bătrânii poporului iudeu, o categorie de creștini respectați pentru vârstă, înțelepciunea și credința lor. Diaconii, completau organele de conducere ale Bisericii din Ierusalim, ca ajutători la cult și la agape. Celelalte comunități creștine erau organizate asemănător. Conducerea revenea Apostolilor fondatori. Acestia, deși nu se stabileau definitiv într-o comunitate, le scriau, le vizitau și le supravegheau prin ucenici devotați. Conducerea locală era exercitată de către presbiteri-preoți și diaconi, așezați în aceste trepte de către Apostoli. Latura practică a slujirii lor, slujba cuvântului și caracterul sacerdotal al diaconiei (Fapte 6. 6) sunt toate confirmate de textele neo-testamentare. Fiecare comunitate a avut diaconi pentru nevoile slujirii, după exemplul Bisericii din Ierusalim (Filipeni 2.1; 1 Timotei 3. 8, 12). Au existat în Biserica veche și femei, numite diaconite, care ajutau la diferite servicii, îndeosebi la botezul femeilor și la mese, fără a primi însă hirotonia. Sfântul Apostol Pavel amintește, în Epistola către Romani, scrisă în anul 58 d.Hr., și pe o diaconiță Febe, a Bisericii din Chenhrea.

Presbiterii. La început se înțelegea prin acest nume și preoții și episcopii. Ei erau instituți prin hirotonie, cu post și rugăciuni, de către Apostoli (Fapte 14. 23) sau de către episcopi (Tit 1. 5). Sfântul Iacob îi îndeamnă pe cei bolnavi să se îndrepte către acești preoți ai Bisericii, spre a primi, prin rugăciuni, vindecare. De regulă ei erau mulți într-o comunitate și formau sfatul episcopilor (presbyteriu). În caz de vacanță sau în absența episcopului, colegiul preoților, prezbiterium, conducea și administra comunitatea și păstra legăturile cu celelalte Biserici. Colegiul preoțesc din Alexandria, atât timp cât provincia nu avea episcop, hirotonea pe noul ales. Preoților li se cereau anumite calități morale, nume bun, stimă și încrederea credincioșilor. Sfântul Apostol Pavel scria lui Timotei că: « preoții care își țin bine dregătoria să se învrednicească de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostensc cu cuvântul și cu învățătura » (1 Timotei 5. 17). Încă dintru început se cerea o vârstă înaintată, deși mai târziu hotărârile sinoadelor în această privință diferă.

SFINȚII ÎN IANUARIE

4 Ianuarie 2015: Soborul Sfinților șaptezeci de Apostoli

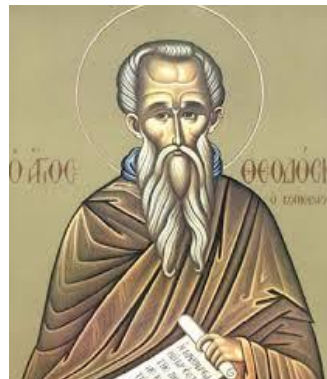
Acești șaptezeci de Apostoli sunt prăznuiți astăzi, ca unii pe care i-a ales Domnul și i-a trimis câte doi, înaintea Sa, în toate cetățile și locurile unde avea să meargă El, zicându-le: "Secerișul este mult, iar lucrătorii puțini, rugați deci pe Domnul secerișului ca să scoată lucrători la secerișul Său." (Luca 10. 2). La capitolul 10 din Evanghelia sa, Sfântul Apostol și Evanghelist Luca istorisește cum au fost trimiși acești apostoli să vestească pe Hristos, ca niște înaintemergători ai dreptei credințe, fiind el însuși unul din acești șaptezeci de

ucenici ai Domnului. Toți acești ucenici ai Domnului s-au ostenit fiecare în felul său, să smulgă pe oameni de la idoli, întorcându-i la cuvântul lui Hristos și s-au mutat către Domnul, îndurând chinuri și prigoniri precum se arată la pomenirea fiecăruia din ei. Drept aceea, Biserica Ortodoxă îi cinstește cu imne ca acesta:

"Ceata ucenicilor lui Hristos, celor șaptezeci, să o lăudăm dumnezeiește credincioșii, și să o prăznuim. Că printr-înșii, toți ne-am învățat a cinsti Treimea cea nedespărțită, că sunt luminătorii dumnezeieștii credințe." Dumnezeului nostru, slavă!

11 Ianuarie 2015: Sfântul Cuvios Teodosie cel Mare, începătorul vieții călugărești de obște din Palestina

Preacuviosul Părinte Teodosie era din satul Mogarion, din ținutul Capadociei, și se trăgea din părinți dreptcredincioși, Proeresie și Evloghia. A fost crescut de părinții săi cu bune obiceiuri și cu învățătura de carte. De foarte tânăr a primit treapta de citeț al bisericii și era iscusit cititor al sfintelor cărți către popor, ca nimeni altul. Și auzind în inima lui chemarea Domnului, să iasă din țara lui și să urmeze pe Domnul, a îmbrăcat haina și viața călugărească și a plecat la Ierusalim. În drum, s-a oprit în Antiohia, unde a dorit să vadă pe Sfântul Simeon Stâlpnicul, care l-a primit pe stâlpul său, strigându-l pe nume, fără a-l cunoaște, și i-a binecuvântat calea, proorocindu-i multe din cele ce aveau să i se întâmple. Ajuns la Ierusalim, după ce s-a închinat la Sfintele Locuri, se întreba mereu ce fel de viață călugărească se cuvenea să-și aleagă: cea singuratică, a sihaștrilor, sau viața cu mai mulți călugări, stând sub îndrumarea unui conducător înțelept și luminat, adică viața de obște? Și, hotărându-se pentru viața de obște, a stat sub ascultarea unui stareț, Longhin, cu bun neam și iscusit pe calea mântuirii.

La porunca starețului său, Sfântul Teodosie a condus o vreme o biserică, pe drumul spre Betleem. Simțind însă că laudele încep să-i schimbe inima, s-a retras într-o peșteră din munte, unde, la început, a primit ucenici mai puțini, apoi pe toți cei ce veneau la el. Cu toți acești ucenici, Sfântul Teodosie a zidit o mare mănăstire aproape de Betleem, unde pentru prima dată în Palestina, a rânduit toate, după legile vieții de obște, de unde și faima lui de "întemeietorul vieții de obște". Mănăstirea lui era ca o adevărată cetate, cu patru biserici, trei bolnițe și locuințe deosebite pentru călugări și oaspeți de toate neamurile, câte erau acolo, viața desfășurându-se în cea mai desăvârșită tăcere și evlavie. Era o viață de înfrânare, de slujire a oamenilor și de rugăciune de zi și de noapte. Cu toată vârsta înaintată, până la sfârșitul său, Sfântul Teodosie nu a schimbat nimic din asprimea vieții sale petrecută în post, în priveghere și în rugăciune. Timp de 30 de ani din viața sa, nici pâine n-a mâncat, hrănindu-se cu legume și ierburi sălbatice. Era scump prieten duhovnicesc cu Sfântul Sava cel Sfințit și l-a învrednicit Hristos și cu darul facerii de minuni. N-a iubit bunurile pământești, ci totdeauna ajuta din ele pe săraci. Și așa s-a mutat către Domnul, având 105 ani, în anul 529, la 11 ianuarie.

18 Ianuarie 2014: Sfinții Ierarhi Atanasie și Chiril, arhiepiscopii Alexandriei

Dintre aceștia, Sfântul Atanasie a trăit în zilele marelui împărat Constantin (306 - 337) și sub toți împărații, până în vremea lui Valens împăratul (364 - 378). Era din cetatea Alexandriei și, după neam, mai mult egiptean decât grec. Copil fiind, el a cunoscut vremea prigoanelor, care l-au călit pentru mărturisirea credinței. A crescut învățând carte în lumea Bisericii și a poporului de care era iubit. Era numai diacon când, însoțind pe episcopul său, Sfântul Alexandru din Alexandria, Atanasie a fost la Sinodul cel dintâi de la Niceea (325), unde cu dovezi nezdruccinate a arătat rătăcirea lui Arie și a cerut

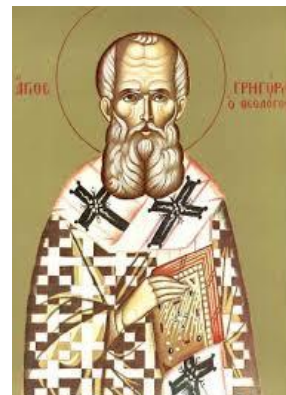
osândirea ereziei lui. Și s-a statornicit la Niceea învățătura de totdeauna a Bisericii, că Iisus Domnul și Mântuitorul lumii este Dumnezeu ascuns în om, Dumnezeu adevărat, de o ființă cu Tatăl și nu o simplă făptură, cum zicea Arie, și credința aceasta o mărturisim noi și astăzi, când zicem Simbolul credinței, Simbol care atunci la Niceea a fost întocmit. Învățătura aceasta este piatra de temelie a Creștinătății.

Ajuns episcop și patriarh în Alexandria, toată viața Sfântului Atanasie a fost o luptă contra ereziei lui Arie și o luptă pentru mărturisirea de credință de la Niceea, o luptă de 45 de ani, trebuind să îndure 5 izgoniri de pe scaunul său, mărturisind până la capăt dreapta credință, ca un adevărat stâlp al Ortodoxiei. A ținut tot timpul legătura frățască cu Sfântul Antonie și cu monahii din Egipt și adesea, la nevoie, se ascundea printre ei. Iar când a fost izgonit în Apus, în Galia, în Iliric și la Roma, a chemat tot Apusul la apărarea credinței de la Niceea, ca un străjer al Ortodoxiei, făcându-se una cu ea și luptând pentru mărturisirea ei prin cuvânt, cu fapta, cu cărțile pe care le-a scris. La 77 de ani, întors la scaunul său, după a 5-a izgonire, după 45 de ani de luptă, încununat de vrednicii și de pătimiri pentru dreapta credință, Sfântul Atanasie cu pace a adormit în Domnul (373), iar Biserica, cinstindu-l ca pe un mare Părinte al Ortodoxiei, îl număra în ceata Sfinților ei.

Sfântul Chiril a fost tot din Alexandria, însă în zilele binecuvântatului și binecredinciosului împărat Teodosie cel Mic (403 - 450), fiind nepot lui Teofil, patriarhul Alexandriei și următor la scaunul acestuia (412). Și era desăvârșit învățat în cărțile Bisericii, în cărțile grecești și latinești, mai ales era iscusit în filosofie și în fapte bune. Deci, a strălucit mai vârtos între anii 420 - 433, fiind reazim și ajutor celui de al treilea sinod ce s-a făcut la Efes (431), unde s-a condamnat învățătura răucredinciosului Nestorie, care înțelegând greșit taina întrupării lui Dumnezeu, nu numai că nu cinstea pe Maica Domnului, ci mai vârtos neîncetat o defăima. Și nevrând Nestorie să-și cunoască rătăcirea lui, împăratul a hotărât adunarea celui de al treilea Sinod, la Efes. Drept aceea, laolaltă cu toată credința creștinătății de totdeauna, Sfântul Chiril, împreună cu tot Sinodul celor peste două sute de episcopi adunați la Efes, au statornicit, contra lui Nestorie, dreapta învățătură că Domnul Hristos este nu numai Om adevărat, dar și Dumnezeu adevărat și de aceea, Preacurata Fecioară Maria, care L-a născut, nu este numai o Născătoare de om sau de Hristos, cum învăța Nestorie, ci merită numele de Născătoare de Dumnezeu după trup (nu după dumnezeire), ca una care a primit să dea trup de om lui Dumnezeu, ca una din care Fiul lui Dumnezeu cel veșnic a luat trupul Său de om, cu care a mântuit lumea. Ea este Născătoarea trupului lui Dumnezeu și nu Născătoarea trupului unui simplu om și trebuie cinstită după cuviință. Strălucind deci cu râvna aceasta a lui pentru dreapta cinstire a lui Hristos și a Maicii Domnului în Biserică, atât la Sinod, cât și prin cărțile pe care le-a scris, și strălucind și prin multe alte bunătăți, Sfântul patriarh Chiril din Alexandria a răposat cu pace în Domnul (444), la adânci bătrâneți, Biserica numărându-l între marii Sfinți Ierarhi și Dascăli a toată creștinătatea.

25 Ianuarie 2015: Sfântul Ierarh Grigore Teologul, arhiepiscopul Constantinopolului

Marele Grigorie, Cuvântătorul de Dumnezeu, a trăit pe vremea împărăției lui Valens (364 - 378) și Teodosie cel Mare (379 - 395) și s-a născut în cetatea Nazianz din Capadocia, către anul 328. Se trăgea din părinți de bun neam și drepti, Grigorie și Nona, tatăl său, măcar că de curând era venit la credință, fiind, pentru vredniciile sale, episcop de Nazianz. Ajuns la măsura vârstei și

plăcându-i să învețe, Sfântul Grigorie a străbătut, ca nimeni altul, tot meștesugul învățăturii, umblând la școlile cele mai de seamă din vremea sa: la Cezareea Capadocciei, unde s-a împrietenit cu Sfântul Vasile, la Cezareea Palestinei, la Alexandria și la Atena, școala cea mai înaltă de atunci, unde a și fost rugat să rămână ca dascăl. S-a întors însă și s-a făcut dascăl în Capadoccia, lângă tatăl său bătrân, care l-a sfințit, fără voia lui, preot. Voind însă tatăl său să-l sfințească episcop, în locul său, Sfântul Grigorie a fugit în pustie, lângă Sfântul Vasile, prietenul său, de unde peste o vreme, s-a întors totuși, chemat în ajutor de tatăl său, ajuns acum la neputință. A fost sfințit episcop, mai târziu, de Sfântul Vasile, pentru cetatea Sasima, tot fără voia lui. Era un cuvântător înnăscut. Iubea viața duhovnicească, poezia creștină și teologia pe înțelesul oamenilor.

Iar când Biserica cea mare din Constantinopol era amenințată de rătăcire, când dreapta credință era primejduită de înșelătoria învățatură a lui Arie, Sfântul Grigorie a fost chemat de puținii dreptcredincioși din cetate, ca să le fie păstor, și el a primit. Sfântul Grigorie a adunat pe credincioși într-o bisericuță marginașă, deschisă chiar în casa uneia din rudele sale, bisericuță pe care el a numit-o biserică Învierii. Aici a rostit el cele cinci cuvântări teologice vestite, care i-au adus faima de mare cuvântător al lui Dumnezeu. Că ele tălmăceau pe înțeles omenesc, dreapta învățătură despre Sfânta Treime. Și pe mulți i-a întors la dreapta credință.

Fericitul Grigorie a fost o vreme, și patriarh al mării cetăți a Constantinopolului, iar la cel de al doilea Sinod ecumenic, ce s-a ținut la anul 381 în Constantinopol pe vremea binecredinciosului împărat Teodosie, Sfântul Grigorie a adus multe dovezi contra greșitelor învățături, ce tulburau atunci Biserica. Din cauza unor neînțelegeri, în scurtă vreme Sfântul a părăsit însă scaunul patriarhal și s-a retras în singurătate, unde până la sfârșitul vieții sale, multe scrieri și poeme de viață duhovnicească, de teologie pe înțeles și de poezie creștină a lăsat Bisericii. În teologia lui, Biserica Răsăritului și-a văzut talmăciță propria ei teologie despre taina Sfintei Treimi și, iată de ce, ea îl cinstește pe Sfântul Grigorie, ca pe teologul ei cel mai de seamă. Și așa, trăindu-și credința și tălmăcind pe Dumnezeu și tainele Lui oamenilor, Sfântul Grigorie s-a mutat la Domnul, la 25 ianuarie, în anul 389.

EVENIMENTE PAROHIALE

În luna Decembrie, premergătoare mării Sărbători a Nașterii Domnului, s-a organizat un mic cor pentru a cânta colinde de Crăciun. Astfel, în perioada 14 – 22 Decembrie 2014, părintele paroh, împreună cu corul de colindători format din 8 adulți și trei copii, au pornit să cânte colindele pe la românii primitori, iubitori de Dumnezeu și Biserică, pentru a duce în casele lor bucuria pe care au primit-o păstorii de la îngeri.

Duminică, 14 Decembrie, au fost colindați românii din zona Wellington. Sâmbătă, 20 Decembrie, au fost colindați românii din zonele Johnsonville, Tawa, Porirua, Upper Hutt și Lower Hutt, iar Duminică, 22 Decembrie, după amiază au fost colindați românii din Levin și Otaki.

Duminică, 22 Decembrie, după Sfânta Liturghie s-a desfășurat un moment artistic înălțător și deosebit de emoționant în Biserica noastră. După ce s-au rememorat martirii Revoluției din Decembrie

1989, s-a trecut la un moment de bucurie, premergător Crăciunului. Corului de colindători s-au adăugat și alți colindători din Parohie. Momentul artistic a debutat cu două colinde, urmate de o poezie, apoi de colinde tradiționale românești. În timpul colindelor, în ochii colindătorilor, dar și al credincioșilor prezenți, au răsărit lacrimi de bucurie și de dor, dar fiind toți împreună și în comuniune, ne-am simțit ca acasă în Biserică. După micul concert de colinde, a venit și Moș Crăciun, spre bucuria copiilor prezenți. După ce au spus și poezii, copiii au primit daruri de la Moș Crăciun.

Joi, 25 Decembrie, de Sărbătoarea Nașterii Domnului, s-a slujit Sfânta Liturghie, după care s-a citit Pastorală de Crăciun a Preasfințitului Părinte Mihail, Episcopul Ortodox Român al Australiei și Noii Zeelande, pe care o redăm în rândurile următoare.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru toate binefacerile pe care ni le-a dăruit în anul ce a trecut, precum și românilor care ne-au fost alături și ne-au primit cu drag în casele lor cu ocazia Crăciunului! Mulțumim de asemenea și tuturor ctitorilor și binefăcătorilor, care, prin bunăvoința inimii lor, s-au dovedit iubitori de plinirea și de podoaba Bisericii!

La mulți ani tuturor și Anul Nou cu bucurii și binecuvântare de la Dumnezeu!

Nașterea Domnului - mesaj de bucurie și binecuvântare pentru păstoriile Betleemului

†MIHAIL
CU HARUL LUI DUMNEZEU
EPISCOP AL EPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE A
AUSTRALIEI SI NOII ZEELANDE

Preacucernicilor preoți și tuturor binecredincioșilor creștini din eparhia Noastră, har, pace, sănătate și întru toate bunăvoințe, cu prilejul Nașterii Domnului, Anului Nou și Bobotezei, iar de la Noi arhieriești și părintești binecuvântări.

„Și acesta vă va fi semnul: veți găsi un Prunc înfășat și culcat în iesle.” (Luca 2.12)

Iubiți credincioși și credincioase,

Fiul lui Dumnezeu se coboară din slava veșnică și se întrupează, născându-Se Prunc din Sfânta Fecioară Maria. Astfel, Dumnezeu vine întru întâmpinarea nădejdiei omului de revenire la starea cea dintâi. Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul Tatălui “se pogoară spre robii Lui printr-o pogorâre inexprimabilă și incomprehensibilă. Căci aceasta înseamnă pogorârea. Și, fiind Dumnezeu desăvârșit, se face Om desăvârșit și săvârșește cea mai mare noutate din toate noutățile, singurul nou sub soare, prin care se arată puterea infinită a lui Dumnezeu. Căci ce poate fi mai mare decât ca Dumnezeu să se facă om?... Și singurul iubitor de oameni Se face mijlocitor între om și Dumnezeu... Și Se face supus Tatălui, prin luarea firii noastre, vindecând neascultarea noastră și făcându-ni-Se pildă de ascultare, în afară de care nu este cu putință să dobândim mântuirea” (Sf. Ioan Damaschin, Dogmatica, Ed. Apologeticum, 2004, p.82).

Sfinții evangheliști descriu acest eveniment unic și minunat, completându-se unul pe altul: “Iar nașterea lui Iisus Hristos așa a fost: Mama Lui, Maria fiind logodită cu Iosif, fără să fi fost ei împreună, S-a aflat având în pânțec de la Duhul Sfânt”, ne încredințează Sfântul evanghelist Matei (1.18-20). Sfântul Evanghelist Luca aduce drept mărturie cuvintele arhanghelului Gavriil către Sfânta Maria la Buna-Vestire și subliniază, zicând: “Bucură-te cea plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei, că iată vei lua în pânțec și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus... (căci) Duhul Sfânt se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine Fiul lui Dumnezeu Se va chema” (Luca 1.28, 31, 35).

La cele arătate mai sus, Sfântul evanghelist Ioan după ce subliniază existența Lui la Tatăl ca Dumnezeu-Cuvântul, “prin Care toate s-au făcut”, precizează de ce șicum a luat asupra Lui și firea omenească. Astfel, Hristos S-a întrupat pentru ca “celor câți L-au primit, care cred în numele Lui”, să le dea “putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu”. Cum a ales El să vină între oameni, Dumnezeu fiind? Hristos Domnul “nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu S-a născut. Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.” (Ioan 1.13-14). La toată această lucrare dumnezeiască s-a adăugat și creația, reprezentată de Maica Domnului, Sfânta Fecioară Maria, care a crezut mesajul dumnezeiesc primit prin cuvântul îngeresc, acceptând și zicând: “Iată roaba Domnului! Fie mie după cuvântul tău”(Luca1.38). A dat crezare cuvintelor pe care Arhanghelul i le-a vestit, pentru că îi descoperise taina dumnezeiască, când i-a zis: “Sfântul care se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema” (Luca1.35).

Deși Sfânta Maria și dreptul Iosif locuiau în Nazaretul Galileei și zelele când trebuia să nască erau aproape, a ieșit poruncă de la Cezar, ca fiecare cetățean să meargă să se înscrie în cetatea sa, acolo unde s-au născut strămoșii lor. Astfel Sfânta Familie a plecat să se înscrie în Betleem, pentru că amândoi erau din neamul lui David. Acolo i s-au împlinit zilele ca să nască “Și a născut pe Fiul Său Cel Unul Născut și L-a înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc pentru ei în casa de oaspeți” (Luca 2.1-7). Dintre pământeni, nimeni nu cunoștea planul lui Dumnezeu. De aceea, a fost trimis un înger la păstorii din jurul Betleemului, ca să le vestească, nașterea Mântuitorului. Aceștia “stând pe câmp și făcând de strajă noaptea împrejurul turmei lor” (Luca 2. 8), au fost găsiți în stare de veghe și totodată, pentru credința vie și lucrătoare din sufletele lor, au fost socotiți vrednici să primească vestea nașterii Domnului Hristos și să se bucure de vederea Pruncului ceresc. Ei au crezut cuvintelor vestite de înger și au primit vestea cu bucurie mare, fapt pentru care s-au învrednicit să vadă “laolaltă cu îngerul... mulțime de oaste cerească laudându-l pe Dumnezeu și zicând: slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bunăvoire” (Luca 2.13-14). Aceste cuvinte prevestesc și cuprind întreaga activitate pe care urma să o facă Domnul Hristos în lume, adică să preamărească pe Dumnezeu Tatăl și să facă bine întregului neam omenesc.

Au crezut cele ce au auzit și au primit semnul după care îl vor cunoaște pe Prunc, căci le-a zis: “veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle” Luca 2.12. Pentru aceasta s-au sfătuit între ei și s-au hotărât, zicând: “să mergem dar până la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut și pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut. Și grăbindu-se, au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe Prunc, culcat în iesle” (Luca 2.15-16). Pentru aceasta, păstorii din Betleem “au vestit cuvântul grăit lor despre Copil. Și toți câți auzeau se mirau de cele spuse lor de către păstori” (Luca 2.17-18). Astfel, păstorii cei curați cu inima, cred cu toată ființa lor cele ce li se descoperă și sunt primii vestitori ai nașterii Domnului, dintre oameni.

Ei au propovăduit marea bucurie a nașterii lui Hristos în staulul din Betleem; ei au vestit că Cel ce S-a născut este Domnul păcii; ei au vestit că S-a născut Domnul care aduce împăcarea lui Dumnezeu cu

oamenii și pe oameni între ei, făcându-i “fii ai lui Dumnezeu” (Romani 8.16). Dumnezeu a văzut sufletele lor curate și însetate de adevăr și dreptate și pătrunse de credință. Ca fii ai lui Avraam, se închinau lui Dumnezeu cu inima smerită și de aceea au putut să se învrednicească de aceste descoperiri dumnezeiești și să îl vadă cu ochii lor pe Fiul lui Dumnezeu întrupat.

Și pentru că vestea despre nașterea lui Hristos s-a răspândit până la Ierusalim, iar magii de la Răsărit care I s-au închinat Pruncului, aducându-I daruri – aur, smirnă și tămâie și numindu-L “regele iudeilor” (Matei 2.2), îl înștiințează și pe Irod cel Mare despre nașterea lui Iisus. Acesta s-a temut să nu își piardă tronul și astfel, pune la cale identificarea și uciderea pruncului, încercând să îi folosească pe magi. Dumnezeu protejează Sfânta Familie și așa, Iosif împreună cu Fecioara Maria și cu pruncul Iisus se refugiază în Egipt, unde rămân până la moartea lui Irod. Pentru că fiul lui Irod cel Mare, Arhelau îl succede pe tatăl său ca rege al Ierusalimului (Matei 2.22), Sfânta Familie se stabilește în Nazaret, iar Domnul Iisus Hristos va mai fi numit și Nazarineanul “ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean se va chema” (Matei 2.23 cf. Iudecători 13.5).

Dreptmăritori creștini,

Dacă vrem și noi să ne bucurăm de nașterea Domnului Hristos, să pășim pe urmele păstorilor din Betleem. Mai întâi să ne curățim sufletul și inima de păcate; să căutăm adevărul revelat de Iisus Hristos Domnul în Evanghelia Sa; să ne întărim în credință și să venim să I ne închinăm cu smerenie și cu dragoste.

Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolică, prin asemănare, este ieslea Betleemului, pe altarul căreia este prezent Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Aici să aducem rugăciunile noastre de preamărire, de mulțumire și de cerere. Căci ce este rugăciunea? Rugăciunea este înfrățirea oamenilor înaintea Domnului pentru a promova unitatea și pacea. Sfântul Ciprian vorbind despre valoarea socială a rugăciunii pentru zidirea păcii și unității între oameni, zice: “vedeți care este dorința Aceluia care s-a rugat, adică aceea ca după cum Părintele și Fiul sunt una, tot astfel și noi să rămânem în aceeași unitate; de aici se poate înțelege ce mare crimă comite acela care sfășie unitatea și pacea, deoarece Domnul S-a rugat pentru aceasta, voind ca și poporul să trăiască în unitate și pace, fiindcă prin neînțelegere nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (cf. Pr. Prof. Alexandru Moisiu, Rugăciunea domnească în cult și pastorație, BOR, nr.1-2, 1978, p.65)

Orice creștin curățit de păcate prin Taina Spovedaniei dacă se apropie cu credință, cu nădejde și cu dragoste și primește Trupul și sângele Domnului din potir, se unește în chip tainic cu El, căci Domnul Însuși zice: “Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el” (Ioan 6. 56). Dacă în Betleem nu s-a găsit loc pentru Domnul Iisus și a trebuit să se nască într-o peșteră, în staulul de vite, să-L lăsăm noi ca să-și facă sălaș în noi. El bate la ușa inimilor noastre și caută duhovnicească găzduire, dar puțini Îi deschid și Îl primesc. Să nu ne numărăm printre cei care Îl refuză, ci să I deschidem inima noastră ca să-L primim cu toată credința, și cu dragoste să ne bucurăm de toate binefacerile Lui. Căci El din dragoste a venit, ca “oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3.16).

Iubiți frați întru credință,

În aceste zile ale bucuriei să ne amintim de cei săraci, de cei singuri și bolnavi, care așteaptă darul credinței noastre. Faptele milosteniei săvârșite din iubire pentru cei apropiați, care au nevoie de ajutor, împlinesc îndemnul Mântuitorului care spune: “Fiți milostivi, precum Tatăl vostru milostiv este” (Luca 6. 36).

Domnul S-a Întrupat luând firea noastră omenească ca să o sfințească. Pentru aceasta, subliniem că suntem datori cu toții să găsim modalitățile potrivite pentru a întări legăturile familiei. Pentru a se dezvolta și a crește, copilul are nevoie de o familie, în care bărbatul și femeia trăiesc în armonie și unitate,

ca un trup, ajutându-se unul pe altul. Cunoaștem și înțelegem acest adevăr și această realitate pe care o subliniază Sfânta Scriptură și de aceea avem datoria de a păstra și de a întări creația lui Dumnezeu și tradiția familiei în mijlocul căreia se va dăruia Hristos.

În cursul anului 2014 pe care îl încheiem, proclamat de către Biserica noastră Ortodoxă Română ca An omagial euharistic al Sfintei Spovedanii și al Sfintei Împărtășanii, precum și ca An comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni, am avut prilejul să medităm și să învățăm că cercetarea conștiinței prin Taina Mărturisirii, ne apropie mai mult de Dumnezeu, iar împărtășirea cu Sfintele Taine la Sfânta Liturghie, ne face fii ai lui Dumnezeu după har. Totodată, jertfa Sfinților Brâncoveni ne întărește în credință și ne arată cât de puternică este dragostea de Hristos a acestei familii, care a rămas unită în încercări și în pătimiri, lăsând-ne moștenire tezaurul credinței lor pentru care rămânem recunoscători, precum și mulțimea locașurilor și a operelor nemuritoare ale culturii și spiritualității creștine, cărți și icoane bisericești, monumente brâncovenești apreciate până în zilele noastre. S-au împlinit trei sute de ani de la jertfa martirică a Sfinților Brâncoveni, dar prin mulțimea manifestărilor consacrate lor, a studiilor și a noilor aspecte reliefate din viața și din moștenirea culturală și duhovnicească a voievodului Constantin Brâncoveanu și a familiei lui, i-am simțit ca pe niște casnici ai lui Dumnezeu și frați ai noștri mai mari, cărora le păstrăm cuvenita recunoștință.

La aceste gânduri împărtășite, vă transmitem alese urări de sănătate și bucurie duhovnicească, iar sărbătorile Crăciunului, Anului Nou-2015 și ale Bobotezei, să le petreceți în pace și unitate frățască.

La mulți ani!

Al vostru către Domnul rugător,

†MIHAIL

Episcopul Românilor Ortodocși din Australia și Noua Zeelandă

ÎNVĂȚĂTURILE DUHOVNICEȘTI

Fiul meu; păzește spusele mele și îndrumările mele ascunde-le la tine. Păstrează sfaturile mele ca să rămâi în viață și orânduiești mele ca lumina ochilor tăi. Leagă-le pe degetele tale, scrie-le pe tabla inimii tale! Spune înțelepciunii: "Tu ești sora mea!", și numește priceperea prietena ta, ca ea să te păzească de femeia străină, de femeia altuia, ale cărei cuvinte sunt ademenitoare. Odată stam la fereastra casei mele și priveam printre gratii, și am zărit printre cei lipsiți de minte, am văzut un tânăr fără pricepere. El trecea pe uliță pe lângă colțul casei ei și se îndrepta către locuința ei. Era în amurgul serii unei zile, când se lasă umbra și întunericul nopții. Și iată o femeie îl întâmpină, având înfățișare de desfrânată și cu prefăcătorie în inimă; aprigă și de neținut în frâu, picioarele ei nu se mai odihneau în casă; când în casă, când afară, stând la pândă lângă orice colț. Ea îl apucă și-l sărută și cu o căutătură obraznică îi zise: "Trebuia să aduc jertfe de pace; astăzi am împlinit făgăduințele mele; pentru aceasta am ieșit în întâmpinarea ta, ca să te caut și iată că te-am găsit. Cu scoarțe am gătit patul meu, cu așternuturi de în din Egipt, cu miresme am stropit patul meu, cu mir, aloe și chinamon. Vino, să ne îmbătăm de iubire până dimineată, să ne cufundăm în desfătări de dragoste, că bărbatul meu nu este acasă, plecat-a la drum departe, luat-a cu dânsul o pungă cu bani și se va întoarce acasă la lună plină!" Ea îl ademeni prin mulțimea cuvintelor ei și-l smulse prin graiurile ademenitoare ale buzelor sale; el începu să meargă dintr-o dată după ea, ca un bou la junghiere și ca un cerb care se zorește spre capcană, până când o săgeată îi străpunge ficatul; după cum o pasăre grăbește spre laț și nu-și dă seama că acolo își sfârșește viața. Și acum, fiule, ascultă-mă și ia aminte la cuvintele gurii mele! Inima ta să nu se plece spre căile ei și nu te rătăci pe potecile ei, căci ea a rănit pe mulți și pe foarte mulți i-a omorât. Casa ei sunt căile iadului, care duc la cămările morții. (Pilde 7. 1 – 27)

JURNAL DE GOSPODINĂ

Foietaj

Ingrediente:

800 gr. făină;
500 gr. osânză;
6 gălbenușuri;
10 linguri smântână;

10 linguri vin alb;
½ linguriță sare;
gem de prune;
nucă măcinată;
zahăr pudră.

Mod de preparare:

Curățăm osânză de pielețe și o dăm prin mașina de tocat (carnea sau osânză topită și închegată). Amestecăm 250gr. de făină cu osânză și omogenizăm foarte bine, apoi o împărțim în 3 părți egale. Restul de făină o amestecăm cu gălbenușurile, smântâna, vinul și sarea. Facem un aluat pe care îl frământăm bine.

Întindem foaia de aluat cam de 4 mm grosime și o ungem cu prima parte de osânză, o împăturim astfel: aducem marginile din stânga apoi din dreapta în centrul foii, apoi partea de jos înspre partea de sus. Lăsăm aluatul să se odihnească 15 minute la loc răcoros (nu în frigider). Se repetă această operațiune încă de două ori.

La final întindem foaia cam de 7 mm grosime și o tăiem în dreptunghiuri cu un cuțit încins. Umplem dreptunghiurile cu gem sau cu nucă măcinată amestecată cu zahăr după gust și coaja de lămâie rasă. Pliem dreptunghiurile ca pe o carte și pentru a nu se deschide prea tare, le fixăm cu câte o scobitoare. Punem la cuptorul preîncălzit la 160° C pentru aproximativ 45 de minute până se rumenesc deasupra. Se scot din cuptor și se lasă să se răcească apoi se pudrează cu zahăr pudră.

Prăjitură cu cremă de ciocolată

Ingrediente blat:

3 ouă mari;
60 gr. zahăr;
60 gr. făină;
2 linguri cacao;

Ingrediente cremă:

100 gr ciocolată amăruie;
400 ml. frișcă;
50 gr. zahăr.

Ingrediente glazură:

50 gr. ciocolată amăruie;
½ lingură ulei.

Mod de preparare blat:

Se bat gălbenușurile cu zahărul, până își schimbă culoarea și consistența, apoi se adaugă albușurile bătute spumă tare cu un praf de sare. Se amestecă făina cu cacaoa și se adaugă ușor compoziției.

Se tapetează o tavă dreptunghiulară cu hârtie de copt, se pune aluatul și se coace în cuptorul preîncălzit la 180°C pentru 15-20 de minute. Se lasă să se răcească puțin apoi se taie în două.

Mod de preparare cremă:

Ciocolata se topește pe bain-marie cu 100 -150 ml. frișcă; după topire se lasă să se răcească. Restul de frișcă se bate spumă cu zahărul și apoi se încorporează ciocolata rece și se mai mixează puțin. Se pune crema peste primul blat și se lasă la frigider pentru două-trei ore, apoi se adaugă celălalt blat.

Ciocolata și uleiul se topesc pe bain-marie. Glazura se toarnă și se întinde pe a doua bucată de blat. Se taie cu cuțitul muiat în apa fierbinte și se servește.

POVESTEA VORBEI

„A bate apa-n piuă...”. De multe ori am auzit această expresie și poate că pentru unii este clar înțelesul acesteia: a munci în zadar. Dar pentru a înțelege sensul ei, trebuie să definim ce este „piua”. Piua este un vas din lemn, din metal sau din piatră, de diverse forme și mărimi, cu pereții și cu fundul gros, în care se pisează cu un bătător cilindric din metal sau din lemn, diverse substanțe sau corpuri solide. Piua este folosită în industrie în diverse mașinării, în minerit, iar la țară se folosește pentru împâslirea țesăturilor de lână într-un mediu cald și umed, precum și pentru zdrobirea fructelor, legumelor sau grăunțelor. Dacă în piuă se împâslește o țesătură, prin bătaia cu bătătorul se îngroașă țesătura, căpătând densitate, consistență și o rezistență mai mare. Dacă se pisează fructe, din fructele zdrobite rezultă must. Dacă se pisează grăunțe sau grâu, rezultă faina, etc. Care ar fi rezultatul dacă am bate apa în piuă? Tot apă. Că nu prea am avea ce pisa... Deci munca noastră ar fi fără rost. Am face ceva degeaba, fără să se vadă nimic în urmă.

De multe ori se întâmplă că lucrând cu oamenii îndărătnici, nu ajungem la un rezultat mulțumitor, oricât efort și bunăvoință am depune, din cauză că ceea ce ne oferă ca materie primă de lucru, este doar apă... chioară. Ei?! A pățit cineva vreodată să bată apa-n piuă?

SĂ CUNOAȘTEM ROMÂNIA

Geografia României

Suprafață totală: 238.391 km²

Pământ: 231.231 km²

Apă: 7.160 km²

Latitudine: 46°0' N

Longitudine: 25°0' W

Granițe: Republica Moldova 681,3 km; Ucraina 649,4 km; Bulgaria 631,3 km; Serbia 546,4 km; Ungaria 448,0 km; Linie de coastă 193,5 km.

Revendicări maritime: Zonă contiguă 24 Mile Marine; Platformă continentală până la 200 m sub nivelul mării; Zonă economică exclusivă 200 Mile Marine; Ape teritoriale 12 Mile Marine.

Fiind situată la limita peninsulei Balcanice și acoperind o suprafață eliptică, de 238,391 km², România ocupă mare parte din bazinul inferior al Dunării și regiunile din estul bazinului de mijloc al acestui fluviu. Se află atât la sudul, cât și la nordul Munților Carpați, care formează bariera naturală între bazinele Dunării, varietatea, concentritatea și proporționalitatea reliefului, altitudinea medie 330 metri, altitudinea maximă 2544 metri fiind în Munții Făgăraș.

România este țară carpatică deoarece 2/3 din lanțul carpatic se află pe teritoriul său. Munții Carpați determină etajarea biopedoclimatică, reprezentând un veritabil nod orografic și totodată o barieră în calea maselor de aer, dețin resurse naturale importante și au avut o importanță deosebită în dezvoltarea vieții economice.

România este țară danubiană deoarece întreg sectorul inferior al fluviului (1075 km) se află pe teritoriul României sau reprezintă părți din sectorul de graniță cu statele Serbia, Bulgaria, Ucraina. Dunărea reprezintă o axă importantă de navigație încă din Antichitate. În prezent, prin intermediul Dunării, Rinului și canalelor Main-Rin și Dunăre-Marea Neagră se realizează legătura între Marea Neagră și Marea Nordului.

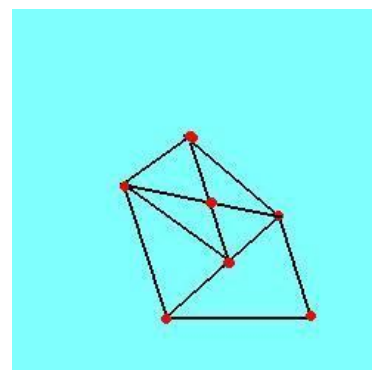
România este o țară pontică deoarece are ieșire la Marea Neagră, lungimea țărmului românesc fiind de 245 km (variază în funcție de procesele de acumulare sau eroziune), iar existența litoralului românesc al Mării Negre conferă României multiple avantaje economice. Are un grad mare de populare, densitatea medie a populației fiind în jur de 90 loc./km², depășind media europeană. Ponderea majoritară a populației este între 53-54%, mai redusă comparativ cu cea europeană. Rolul spațiului românesc este considerat ca fiind de apărător al creștinismului ortodox și păstrător al latinității într-o "mare slavă"(exceptând Ungaria). Prezența României în ambele conflagrații mondiale, a făcut-o să iasă din prima câștigătoare (formarea României Mari), din cea de-a doua a ieșit perdantă (pierderea Basarabiei, nordul Bucovinei, Ținutul Herța). Sub aspect cultural, spațiul românesc actual a mai fost numit și „spațiul mioritic” (Lucian Blaga), reprezentând spiritualitatea creatoare a satului autohton, cu un specific aparte în diversitatea culturilor europene. Poziția geo-politică actuală este de cea membră NATO din anul 2004 și membru UE din anul 2007.

COLȚUL COPILĂRIEI

Probleme de logică

1. Încercați să desenați figura de mai jos pornind de la unul din vârfuri (capăt de segment), fără a ridica vârful creionului de pe foaia de hârtie și fără a trece de două ori peste aceeași linie. Ce traseu veți urma? Găsiți mai multe soluții!

2. Vă propunem un joc. Imaginați-vă că porniți spre un oraș aflat la 60 km depărtare și că parcurgeți prima jumătate din drum cu viteza de 30 km/h. Cu ce viteză va trebui să parcurgeți a doua jumătate a drumului, pentru a obține o viteză medie de 60 km/h pe întregul parcurs al călătoriei?

3. Un om sta într-o casă și se uita la o busolă, care se învarte continuu. Pe geam, vede un urs. Ce culoare are ursul?

Mici fabule

Un lup era flămând de atâta vreme, încât începuse să invidieze bunăstarea câinelui.

- Dacă vii cu mine la fermă, vei avea de mâncare din belșug pentru tot restul zilelor – îi zise acesta – atâta doar că trebuie să-i dai ascultare stăpânului.

Dar când lupul văzu rănila de pe gâtul câinelui, făcute de zgardă, își veni în fire și spuse:

- Mă întorc în pădure, să îndur foamea în libertate!

Morala: Libertatea nu are preț!

O vulpe izbuti să se strecoare în mijlocul unei turme de miei. Câinele de pază o văzu și veni-n goană spre ea. Vulpea luă atunci în brațe un mielule și-ncepu să-l mângâie.

Câinele strigă la ea:

- Ce faci aici?

- Vreau să-l mângâi și să mă joc cu el.

- Admiră-i de departe dacă nu vrei să simți mușcătura colților mei! O amenință câinele!

Morala: Vorba iscusită nu-ți aduce totdeauna folease.

Se înnoptase și căprarul încerca să adune turma. Una dintre capre se opri să mănânce. Pentru că nu-i băga în seamă chemările, căprarul se supără și o lovi cu o piatră rupându-i un corn.

- Te rog – o implora căprarul – nu-i spune stăpânului turmei!

- Eu n-am să pomenesc nimic – răspunse capra – dar cred că va vorbi

cornul de la sine.

Morala: Nu poți ascunde o faptă rea.

Glume pentru copii

Gigel vine acasă zgâriat tot pe față, pe gât, pe mâini.

- Doamne sfinte, ce s-a întâmplat??

- Am făcut hora în jurul bradului.

- Păi, și de ce ești zgâriat în halul ăsta?

- Eram puțin!

Zâmbiți!
e gratis

Un copil mergând pe stradă a început a plânge. Un preot l-a văzut și l-a întrebat:

-Ce ai copile?

-Păi mama mi-a dat 100 de lei iar eu i-am pierdut! Răspunse copilul.

Preotul văzând acestea i-a dat copilului 100 de lei să nu mai plângă. După ce băiatul a primit banii a început a plânge și mai tare.

-Acum de ce mai plângi? Îl întreabă preotul

-Păi dacă nu pierdeam cei 100 de lei acum aveam 200 de lei. Răspunse copilul....

Doi copii își spuneau rugăciunile, în noaptea de Ajun.

Unul dintre ei spunea cu glas tare:

- Dragă Moș Crăciun, nu uita să-mi aduci un trenuleț frumos!

Celălalt spune:

- De ce strigi așa tare, Moș Crăciun nu e surd!

- Moșul nu, dar bunica, da!

Pagină realizată de doamna Preoteasă Mariana Floroiu

SEATUL MEDICULUI

Gingivita

Gingia tumefiata acopera partial dintii

Gingivita este inflamarea reversibilă a gingiei, iar în absența tratamentului adecvat gingivita poate evolua spre paradontită (periodontită). Gingia se poate infecta cu diferiți microbi, ciuperci care sălășluiesc în mod natural, în gură, dar care nu atacă o gingie normală. În momentul în care o gingie este lezată sau iritată de către dinți stricați (cariati) sau de protezele dentare defectuoase, de tartrul dentar (piatra de pe dinți), de răni, de arsuri, atunci agenții infecțioși menționați pot ataca gingia. În cursul sarcinii, mai ales în ultimele trei luni, se întâlnește frecvent infecția gingiei.

Gingivita nu este o amenințare majoră a sănătății, dar dacă nu este tratată poate determina complicații locale și la distanță. Gingivita este clasificată în gingivita indusă de placă dentară bacteriană și gingivita fără legătură cu placa dentară bacteriană (acele depozite albicioase care se depun pe dinți și gingii atunci când igiena dentară este realizată incorect). Dacă se amână vizita la medicul stomatolog gingivita se poate agrava și se produce mineralizarea plăcii care formează tartrul, intensificându-se inflamația gingiei.

Inflamarea gingiei este simptomul cel mai evident al gingivitei, astfel că culoarea devine roșu aprins, roșu violaceu și este sensibilă la durere, uneori este dezgolită de mucoasă (ulcerație) și răspândește un miros urât, sângerare la atingere mai ales în timpul periajelor și atunci când se consumă alimente. Datorită igienei insuficiente se acumulează placa bacteriană (masa de celule bacteriene moi cu aspect albicios) astfel încât aceste bacterii acumulate produc procesele inflamatorii specifice gingivitei. Uneori anumiți factori favorizează apariția gingivitei. Printre aceștia cei mai importanți sunt: stresul, fumatul, alimentație insuficient bogată în minerale și vitamine, menopauză, sarcină, unele medicamente ca anticoagulate, contraceptive orale, sistem imunitar slăbit, unele infecții virale și fungice, vârsta înaintată, diabet zaharat.

Placa bacteriana acumulată sau tartrul se pot îndepărta numai la medicul stomatolog. Această placă dacă nu este îndepărtată la timp, gingivita evoluează spre paradontită, care este deteriorarea țesutului gingival și astfel dinții nu mai sunt susținuți de gingii.

Tratament naturist:

Salvia este o plantă foarte potrivită pentru îngrijirea danturii, frunzele proaspete sunt astringente, utile mai ales în sângerarea gingiei.

Mușetelul este recomandat pentru dezinfectarea cavității bucale.

Tinctura de propolis este foarte eficientă pentru prevenirea inflamării gingiilor.

Lămâi și bicarbonat: o lămâie stoarsă cu o linguriță de bicarbonat amestecată ajută la albirea dinților și întărirea lor datorită vitaminei C din lămâie. Acest procedeu se face de două ori pe săptămână.

Ca profilaxie, igiena bucală dentară corectă și periodică, după mesele principale, constituie principala metodă de prevenire a gingivitei. Prevenirea gingivitei trebuie făcută prin întreținerea permanentă a igienei gurii, prin evitarea substanțelor iritante ca alcool, tutun, condimente iuți, în timpul când gingiile sunt inflamate și sângerează.

MEDITATII

Dorul stropului de apă

de preot Nicolae Floroiu

Ajunși în această parte a lumii, de multe ori ne cuprinde dorul de casă și de patria noastră și am vrea să dăm totul ca să ne întoarcem acolo unde am venit pe lume. Ar fi frumos ca același dor să ne tragă și spre cer, locul de unde noi am venit în această lume și să dăm totul ca să ne întoarcem de la căile noastre și să răspundem iubirii Tatălui nostru, pentru a ne primi ca pe niște fii adevărați în Împărăția Sa și în casa noastră crească.

Sus în vârful unui munte
Cu puterea unui dor,
Dintr-un strop cât un grăunte,
Răsare limpede-un izvor.

Și curgând încet la vale,
Cheamă apele cu sine
Și din apa strânsă-n cale,
Un râu cu putere vine!

Și-acel râu curgând prin văi
Ajungând în satul meu,
M-a luat să merg cu sine,
Ca un strop în valul său.

Și în drumul său de veacuri
M-a purtat prin lumea mare,
Printre doruri, printre oameni,
Până la marea cea mare.

Dar nici acolo nu am stat,
Ci plutind dinspre liman,
Prin furtuni și timp senin,
Am ajuns pân' la ocean.

Iar acolo orice drum
Se preschimbă într-un dor,
După cum apa din munte
Se preface într-un nor.

Dar dorul de al meu izvor
Nu-mi dă pace, nici răgaz,
Ci-n oceanul ce mă ține,
Sunt un strop plin de necaz.

Și nu știu cum aș putea
Să fac drumul înapoi,
Să ajung iarăși la mare
Și prin râu, în sat la noi.

Dar cum nu se poate-n lume
Ca la deal să curgă apa,
Sub căldura soarelui,
Din strop eu schimba-mi-voi fața.

Și voi fi un nor de ploaie
Ce-ajungând în vârf de munte,
Va vărsa stropii de apă,
Cât un bob, cât un grăunte,

Ce curgând pe stânci, prin văi
Ca un râu, în drumul său,
Curgând la deal pe valea mea,
Mă vor duce-n satul meu!

